Proletari din toate ţările uniţi vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin şi Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 20 (272) ★ Miercuri 24 Martie 1954 ★ 4 pag., 15 bani

Despre vacanţă şi dragostea de a cunoaşte

Odată, în ajunul unei vacanţe, s'au întâlnit la redacţia noastră doi băieţi. Erau dela şcoli diferite şi nu se mai văzuseră până atunci. Nu le-a fost însă greu să închege îndată între ei o discuţie prietenească. Din una în alta au adus vorba şi despre vacanţă.

— Eu m'am şi gândit cum să mi-o petrec, începu primul. In primele zile am să-mi termin construcţia excavatorului pe care am început-o acum o lună când ne-a vorbit tovarăşul profesor de Fizică despre el. Va ieşi un excavator grozav, cu o cupă în care încape cam un sfert de kilogram de pământ. Apoi, am să vizitez muzeul de Ştiinţe Naturale. Am mai fost odată acolo, dar am trecut în grabă. De data asta vreau să văd totul cu de-amănuntul şi să-mi însemnez în carneţel ceea ce mi se pare mai interesant.

De excursii nici nu mai vorbesc. Mi-am pregătit o planşetă pentru facerea unei hărţi a ţinutului din împrejurimi. Vreau să întocmesc un fel de „Geografie a regiunii noastre".

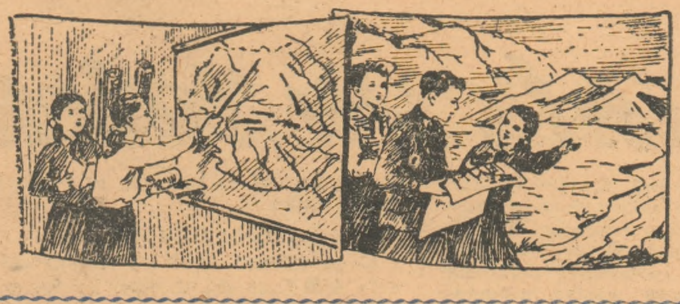
— Prostii! — răspunse celălalt. După mine vacanţa e vacanţă, iar şcoala e şcoală. Eşti la lecţii? Invaţă! Eşti în vacanţă? Odihneşte-te! Doar de aceea ni se dă vacanţă. Eu unul, am să dorm cât un taur şi mai ales am să mă joc, am să fac excursii.

Discuţii asemănătoare se duc adeseori între şcolari, mai ales în preajma vacanţelor. Şi poate că unii dintre ei se întreabă: „Oare cum e mai bine să-ţi petreci vacanţa? Iată, încep zilele vacanţei de primăvară. Nu sunt multe la număr, dar cum să le petreci?"

Vacanţa este aşteptată întotdeauna cu nerăbdare de către şcolari. Şi e firesc să fie aşa. In timpul vacanţelor se fac numeroase excursii, vizite interesante, fel de fel de concursuri şi jocuri. Dar în multe din acestea te întâlneşti cu cele învăţate la şcoală. Iată, soarele apune. Cerul capătă o culoare roşietică de parcă ar fi cuprins de flăcări. De ce se înroşeşte oare cerul? Sau, de ce e mai greu să urci un deal decât să mergi pe loc şes?

Şi aproape la tot pasul te întâlneşti cu asemenea întrebări. Să le ocoleşti? Doar e vacanţă şi trebuie să te odihneşti! Nu, nu trebuiesc ocolite. Dragostea de a cunoaşte — minunată calitate a omului — nu ia niciodată vacanţă. Ea te urmăreşte pretutindeni, fie că eşti tânăr fie că eşti vârstnic. Cultivă-ţi această dragoste. Pune-ţi întotdeauna întrebarea: „De ce?", apoi găseşte răspunsul. Priveşti cerul şi vezi cârduri de păsări care se reîntorc în ţară. De ce oare păsările călătoresc? Mugurii sunt gata-gata să dea frunze. De ce pomii înfrunzesc în fiecare an? Nu-ţi fie teamă că vacanţa petrecută astfel n'o să fie odihnitoare. O să fie o vacanţă plăcută, din care tu ai învăţat multe lucruri. Iar întrebările puse naturii şi fenomenelor ei, te vor ajuta la examene.

Nu uitaţi că pe oricare din şcolarii patriei noastre, examenele trebuie să-l găsească pe deplin pregătit.



Tinerii fizicieni la lucru

— Care este temperatura aerului la sol? o întreabă pe Claudia Stan, colega sa Maria Nica.

— 8 grade!

— Dar la un metru şi jumătate de sol?

Virgil Iordan priveşte mercurul din tubul capilar al termometrului apoi îi răspunde:

— 9 grade!

Măsurând astfel în fiecare zi, vreme de 7 zile, temperatura aerului la sol şi la 1,5 m. de sol, elevele şi elevii clasei a VII-a dela Şcoala mixtă de 7 ani nr. 2 din Bucureşti au construit câte o diagramă pe care o vor trimite redacţiei alături de celelalte rezolvări ale problemelor şi întrebărilor din cadrul Olimpiadei Tinerilor Fizicieni.



Cercurile pe materii în ajutorul examenelor

Cifrele uriaşe

Nu de mult, la Şcoala de 7 ani din comuna Văleni, raionul Roman, a avut loc o adunare interesantă a cercului de matematici. Adunarea a fost consacrată cifrelor uriaşe. In faţă a ieşit Maria Stoleru.

— Noi ştim ce înseamnă un milion, dar cu greu ne putem închipui cât este de mare. Să încercăm să ni-l imaginăm. Firul de păr are o grosime de 0,1 mm. Să-l mărim de un milion de ori!

Pe caiete, pionierii au socotit şi, spre mirarea lor, firul de păr atât de subţire, se transformă într'un trunchi uriaş cu o grosime de 100 de metri.

Pionierii au mai aflat şi alte lucruri. Au aflat, de pildă, că cel mai mare număr cu 3 de 9 se scrie aşa: 9^{9^9}. Dacă s'ar socoti, ar ieşi un număr format din 300 de milioane de cifre. Acest număr uriaş abia ar încăpea în 33 de cărţi cu 800 de pagini fiecare.

Apoi membrii cercului au deslegat şi câteva probleme distractive. Pentru rezolvare, ei s'au folosit de multe din cunoştinţele lor de matematică, repetând astfel în bună parte materia învăţată.

Gheorghe ZICMON
Corespondent

Cum va fi vremea?

Incă de mult timp ne străduim să înjghebăm la Palatul nostru un mic post meteorologic. Până acum am construit cea mai mare parte din aparate. Ne-am făcut o giruetă pentru determinarea direcţiei vântului, un barometru, un anemometru şi un pluviometru. Pentru măsurarea temperaturii aerului ne vom cumpăra, în curând, câteva termometre. Şi când postul nostru va fi gata, vom întocmi buletine asupra mersului vremii. Vor veni la noi pionierii şi ne vor întreba:

— Putem să mergem mâine în excursie?

— Da, puteţi merge! — le vom răspunde noi. Pentru mâine se anunţă vreme liniştită.

Va fi frumos, nu-i aşa?

Pionierii din cercul de geografie de la Palatul pionierilor din Oraşul Stalin



Când eşti spre-un vârf de munte călător,
Un mic popas e-un lucru înţelept.
Stai pe tăpşan, tragi aerul în piept
Şi sorbi un strop de apă de izvor.

Te bucuri de al razelor duium
Sclipind pe firul ierbii'nrourat
Şi-aduni puteri ca să porneşti la drum.
O ştie călătorul încercat!

Ci află, măi şcolare, şi tu eşti
Pe muntele ştiinţei, un drumeţ.
Vacanţa ta e un popas de preţ.
Nu pregeta din plin s'o foloseşti!

In vesel joc, puteri adună-ţi noi.
Culege flori şi o clipă, din înalt
Priveşte drumul străbătut şi-apoi
Din nou la drum, ia muntele cu-asalt

Mioara CREMENE

Al XII-lea Congres al Comsomolului

Marele Palat al Cremlinului găzduieşte de câteva zile un eveniment de seamă: Cel de al XII-lea Congres al Uniunii Tineretului Comunist-Leninist din URSS.

In dimineaţa de 19 Martie, prima zi a Congresului, cei 1.300 de delegaţi precum şi oaspeţii străini din 34 de ţări, invitaţi la Moscova cu acest prilej, au salutat cu bucurie sosirea în sală a conducătorilor Partidului Comunist şi ai Guvernului Sovietic.

Congresul a fost deschis de Alexandr Şelepin, secretar al Comitetului Central al Comsomolului. In raportul pe care l-a ţinut apoi, Alexandr Şelepin a vorbit despre participarea comsomoliştilor şi a tineretului sovietic la construirea comunismului, despre minunatele pilde de eroism şi abnegaţie în muncă pe care le-au dat comsomoliştii în industrie şi agricultură. Mărturie vie a înaltului patriotism de care sunt însufleţiţi tinerii sovietici, stă elanul cu care au răspuns la chemarea Partidului Comunist şi a Guvernului U.R.S.S., pentru valorificarea pământurilor virgine şi înţelenite.

60.000 de comsomolişti au şi plecat spre acele pământuri, iar în total au fost înaintate 400 000 de cereri.

Arătând lipsurile ivite în munca de până acum a unor organizaţii comsomoliste, tovarăşul Şelepin a vorbit despre măreţele sarcini de viitor ale Comsomolului.

Aşa cum arată raportul, una din cele mai importante sarcini ale comsomoliştilor este aceea de a lupta din toate puterile pentru introducerea în agricultură a celor mai noi cuceriri ale ştiinţei şi a metodelor înaintate în muncă. Datoria de cinste a fiecărui comsomolist ce lucrează pe tărâmul agriculturii, este să fie în primele rânduri ale bătăliei pentru recolte bogate.

O atenţie deosebită o dă raportul îmbunătăţirii activităţii comsomoliştilor în şcoli. Organizaţiile comsomoliste din şcoli şi organizaţiile de pionieri sunt chemate să educe pe elevi în spiritul dragostei faţă de colectiv şi al prieteniei, să le desvolte dragostea de muncă, simţămintele de modestie, cinste şi sinceritate. Comsomoliştii au sarcina de a organiza o activitate interesantă şi atrăgătoare în sânul organizaţiei de pionieri V. I. Lenin.

Vorbind astfel despre sarcinile comsomoliştilor, despre munca neobosită a Comsomolului, ajutor de nădejde şi rezervă de luptă a partidului, tovarăşul Şelepin şi-a încheiat raportul său cu cuvintele:

„Pentru Comsomol nu există cinste mai mare decât slujirea cu abnegaţie a cauzei Partidului Comunist, decât participarea la lupta pentru victoria comunismului".

La 20 Martie, în ziua a doua a Congresului, au luat cuvântul 11 delegaţi, vorbind despre munca dârză a tineretului sovietic, despre posibilităţile largi pe care le are fiecare om sovietic de a învăţa şi de a-şi alege meseria către care se simte atras, despre munca de educare desfăşurată de comsomolişti în rândurile tineretului sovietic.

Ce este iarovizarea?

Pretutindeni se vesteşte primăvara! Soarele încălzeşte tot mai mult cu razele sale pământul, îl trezeşte la viaţă! Sigur că mulţi dintre voi aţi şi ieşit la lucru, pe lotul experimental al şcolii sau pe terenurile luate de curând în folosinţă de către părinţii voştri. Vreau acum să vă povestesc câte ceva despre o minunată metodă agrotehnică folosită pentru sporirea producţiei agricole: iarovizarea.

Această metodă a fost descoperită în anul 1930 de învăţatul sovietic Acad. T. D. Lâsenco. El a arătat că în drumul ce-l străbate dela sământă până la sământă, planta trece printr'un şir de stadii de desvoltare. Dacă planta nu trece prin aceste stadii ea nu poate da rod. Lâsenco a stabilit două stadii: iarovizarea şi stadiul de lumină. Primul stadiu în desvoltarea plantei este iarovizarea. Pentru a înţelege mai bine ce este aceasta vă voi da un exemplu. De pildă, dacă grâul de toamnă se seamănă primăvara, el răsare la vreme, dă frunze lungi, viguroase, dar nu face pai şi nu fructifică. De ce oare grâul de toamnă, semănat primăvara, nu dă în spic? Iată de ce: în ţinuturile noastre varietăţile de grâu de toamnă, fiind semănate an de an toamna, s'au obişnuit cu răceala din timpul toamnei şi primăverii şi şi-au potrivit desvoltarea după această temperatură. Frigul de toamnă a devenit atât de necesar grâului, încât fără să treacă prin frig o anumită perioadă a vieţii sale, el nu dă rod!



Prin îndelungate experienţe, Lâsenco a reuşit însă să transforme grâul de toamnă în grâu de primăvară. Iată cum a procedat el: a pus grâul de toamnă în apă, până ce boabele s'au umflat, apoi l-a ţinut timp de 36 ore la temperatura camerei până când a pornit colţul. A pus grâul sub zăpadă, unde a stat 45 de zile. După această pregătire, grâul a fost semănat primăvara la câmp şi a dat o recoltă de peste 2400 kg. boabe la hectar! Lâsenco a denumit această metodă nouă de pregătire a seminţelor **iarovizare**, după cuvântul rusesc „iarovâi" (de primăvară).

In ţara noastră iarovizarea este mult întrebuinţată. Gospodăriile de stat şi colective însămânţează mii de hectare de cereale cu seminţe iarovizate, obţinând foloase mari: recolte timpurii şi îmbelşugate! Dar şi voi puteţi, în gospodăria voastră, să vă îndemnaţi părinţii să iarovizeze seminţele şi să-i ajutaţi în această treabă.

Pregătiţi mai întâi apa, 300 gr. pentru 1 kg. boabe, şi împărţiţi-o în 3 părţi egale. In timp de 24 de ore stropiţi grâul de 3 ori. Apoi ţineţi grâul 10—12 zile la o temperatură de 0-2°C. după care el poate fi semănat la câmp. Nu numai grâul, ci şi multe alte plante se pot iaroviza. De exemplu cartoful.

Cu 30—35 zile înainte de plantare, aşezaţi cartofii aleşi pentru sământă într'un strat subţire, într'o cameră luminoasă, uscată şi bine aerisită, la o temperatură de 12—14°C. Aici vor porni colţii cartofilor; nu-i lăsaţi să crească mai mult de 3 cm. lungime. Cartofii astfel încolţiţi îi luaţi cu multă băgare de seamă şi îi plantaţi în câmp, unde vor creşte şi vor rodi mai mult şi mai timpuriu. Pentru economie puteţi folosi la plantare numai vârfuri de cartofi, tăiate de pe tuberculii cei mai mari. Restul cartofilor pot fi folosiţi pentru hrană. Vârful trebuie să aibă 2—3 colţi şi să reprezinte cam 10% din greutatea cartofului. Intrebuinţând acest procedeu pe un teren mic, de 500 m², se economisesc mai mult de 50 kg. de cartofi, care pot fi apoi consumaţi.

Pe loturile şcolilor sau în grădinile părinţilor voştri, încercaţi şi voi să iarovizaţi grâul şi cartofii. Insemnaţi-vă în carneţelele voastre tot ce observaţi. Aceasta vă va ajuta să cunoaşteţi mai precis plantele din regiunea voastră, să obţineţi un rod cât mai îmbelşugat.

Al. G. ARCALEANU
Tehnician



Primăvara într'un raion



★ Zi de târg la Orăştie. Adie un vânticel proaspăt de primăvară, purtând miresme jilave de câmp. Vine de pe ogoare vântul ăsta, de pe glia reavănă şi grasă... De undeva răsbate păcănit de tractor. Lume în târg, cât frunza. Forfota şi larma cresc.

Un ţăran spătos, îşi face loc cu carul prin mulţime. Il strig:

— Bade, nu mergi la Pricaz cumva?

— Ba chiar aşa. Suie-te dacă vrei.

Şi m'am suit. In trapul liniştit al roibilor, am aflat dela ţăranul cel voinic o seamă de lucruri. Că îl cheamă Aron Crişan, că e colectivist din Pricaz, că Gospodăria lor e fruntaşă, că el, badea Crişan, a fost la târg de şi-a vândut cerealele ce-i prisoseau şi că-i mai prisosesc încă 130 de feldere[1])...

De toate acestea mi-a spus pe îndelete, aşezat. Dar apoi, când a venit vorba de pregătirea muncilor agricole de primăvară, de bătălia uriaşă care începe pe ogoare, badea Crişan s'a schimbat fără veste. Rostea cuvintele mai aprins, mai însufleţit.

V'aş povesti toate câte le-am aflat dela badea Crişan despre Colectiva din Pricaz. Dar mai bine să mergem împreună la Colectivă.

LA GOSPODĂRIA DIN PRICAZ

— Ista-i unul din cel mai harnici colectivişti — îmi spuse Aron Crişan arătându-mi un bătrân care se îndrepta spre gospodărie. E moş Toma Crăciun. Aşa cum îl vezi, vârstnic, e inimos nu glumă. A făcut 520 de zile de muncă şi a primit pentru ele aproape 7000 kg. de grâu, 6760 lei, porumb, cartofi şi altele.

— Intinereşti mereu, moş Toma!

— Apoi cum nu! In vremi ca astea să nu întinereşti? Iacă, eu îs gata să mă iau la întrecere cu toţi feciorii din Colectivă!

Moş Toma a fost grăjdarul Gospodăriei în anii trecuţi. Acum e şeful unei echipe de câmp. Insă el se interesează şi de altele. Se sfătuieşte adesea cu tinerii grăjdari, cu cei dela atelaje, cu echipa de grădină...

Dar Gospodăria are mulţi fruntaşi ca moş Toma. Iat'o, de pildă, pe tovarăşa Dănilaş Domnica, şefa echipei de grădină. In campania însămânţărilor a muncit cu echipa ei şi a reuşit în scurt timp să-şi termine cele 18 răsadniţe cu ardei, varză, ceapă şi roşii. Ingrijeşte răsadurile ca o mamă iubitoare. E mereu cu ochii pe ele... Şi nici tovarăşul Ioan Adam nu se lasă mai prejos. Impreună cu alţi cinci căruţaşi, cară neîncetat gunoiul pe ogoare, astfel ca înainte de vin tractoarele, treaba să fie gata.

In curtea Gospodăriei, grapele, plugurile şi carele reparate aşteaptă rânduite ieşirea la câmp. In grajduri, caii graşi, curaţi, bat şi ei nerăbdători din picioare.

E atâta viaţă în Gospodărie! Un du-te-vino neîncetat, ca într'un stup de albine. Tovarăşul Nicolae Hanciu, magazionerul, un bătrân glumeţ, aleargă neobosit dintr'o magazie într'alta, împărţind unelte şi seminţe. Apoi, cu multă grijă, controlează porumbul şi cartofii destinaţi pentru însămânţare.

In clocotul acesta, în forfota aceasta, se simte bucuria mare a primelor zile de primăvară, bucuria că începe munca câmpului, bucuria că vor svârli curând, în brazdă, sămânţa belşugului.

BADEA ROMULUŢ VOINA

Şi oameni ca aceştia, cărora le sunt dragi munca şi bucuriile primăverii, întâlneşti la tot pasul pe meleagurile mureşene. Nu-l pot uita pe badea Romuluţ, ţăran muncitor din Turdaş. Un om încărunţit de ani, dar cu faţa veşnic senină, plină de voie bună. Ne-am împrietenit repede. Şi nu după multă vreme, badea Romuluţ mi-a făcut cunoştinţă cu gospodăria lui: cu plugul rânduit gata pentru a intra în brazdă, cu grapa şi carul reparat de curând. Mi-a povestit badea Romuluţ, cu mult drag despre munca lui.

— Eu, de-acum, mi-am curăţat ogorul de mărăcini, mi-a spus el, am cărat şi gunoiul, şi zilele istea oi ieşi la arat!...

Mi-a povestit şi de roadele de anul trecut.

— Au fost frumoase... După muncă: pământul nu-i sgârcit dacă-l munceşti!

La despărţire mi-a spus zâmbind:

— Vino şi la toamnă, să mănânci pâine nouă!

TRACTORIŞTII

M'am întâlnit apoi cu tractoriştii dela S.M.T.-ul din Orăştie. Se făceau ultimele pregătiri. In parcul de maşini, peste 15 tractoare aşteptau gata să plece după cele 10 care ieşiseră cu o zi înainte. Cu mare înfrigurare îşi punea la punct ultimul plug stahanovistul Lugojan Ioan.

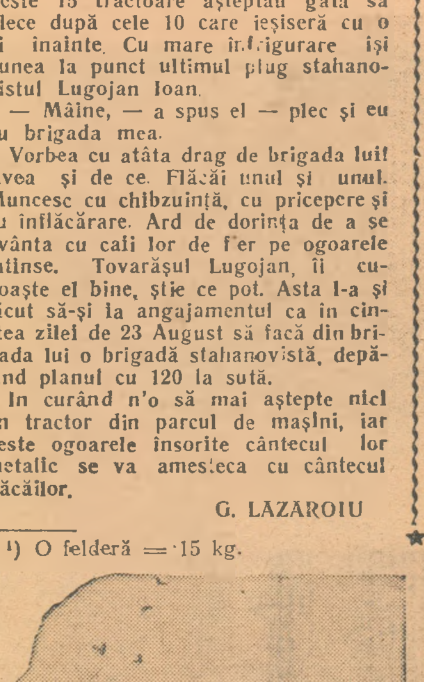
— Mâine, — a spus el — plec şi eu cu brigada mea.

Vorbea cu atâta drag de brigada lui! Avea şi de ce. Flăcăi unul şi unul. Muncesc cu chibzuinţă, cu pricepere şi cu înflăcărare. Ard de dorinţa de a se avânta cu caii lor de fier pe ogoarele întinse. Tovarăşul Lugojan, îi cunoaşte el bine, ştie ce pot. Asta l-a şi făcut să-şi ia angajamentul ca în cinstea zilei de 23 August să facă din brigada lui o brigadă stahanovistă, depăşind planul cu 120 la sută.

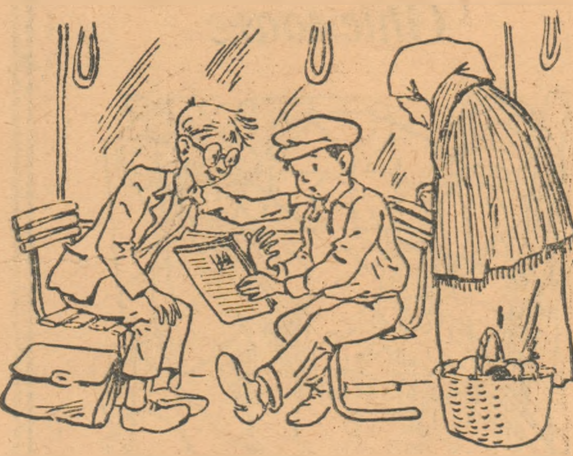
In curând n'o să mai aştepte nici un tractor din parcul de maşini, iar peste ogoarele însorite cântecul lor metalic se va amesteca cu cântecul flăcăilor.

G. LAZĂROIU

[1]) O felderă = 15 kg.



DOI BĂIEȚI BUNI...DE GURĂ



Mergeam într'o zi pe stradă. Era spre ora prânzului. Din curtea unei școli ieșea gălăgioasă o droaie de copii. Un băiat mic și îndesat, cu nasul înfundat într'o carte, se izbi de mine. Fără să ridice măcar ochii, bolborosi ceva neînțeles și își văzu mai departe de drum, pășind încet spre căsuța din stația tramvaiului.

Deodată, un fulger brăzdă lungul cerului, însoțit de un răpăit scurt de ploaie. Apoi, ține-te! O ploaie deasă de primăvară porni să scalde casele, pietruiala străzii și până la urmă și... pe mine! Am luat-o și eu la fugă, odată cu alții, spre căsuța din stația de tramvai. Inăuntru l-am zărit pe școlarul care se ciocnise de mine. Era atât de cufundat în citirea cărții, încât nici n'a simțit cum un băiat înalt, cu ochelarii pe nas, s'a oprit lângă el.

— Tică!

— Lasă-mă'n pace, Nică! mormăi celălalt, fără să înalțe capul.

— Ce citești, măi?

— Timur...

— ... și băieții lui! continuă celălalt numaidecât, vrând pe semne să arate ce știe.

Zadarnic încerca băiatul cu ochelari să lege o vorbă cu prietenul său. Tică era pe altă lume. Afară ploaia bolborosea vrute și nevrute, umplând drumul cu șiroaie și bășici de apă.

Gâfâind din greu, o băbuță, cu capul și umerii acoperiți de o broboadă tărcată, intră în căsuță. Se îndreptă cu pași mărunți spre Tică.

— Așteptați de mult tramvaiul, maică?

Bătrânica așteptă cât așteptă răspunsul, dar lui Tică îi pierise parcă și respirația, citind. Apoi, văzându-l pe Nică, se întoarse spre el și-l întrebă:

— Așteptați de mult tramvaiul, maică?

— Cam de mult, bunicuțo! Cam de multișor...

— Să trăiești, maică, îi mulțumi ea. Și nu-și isprăvi bine vorba, că și începu să strănute atât de tare, încât până și Tică ridică privirea din carte.

— Aici nu se poate citi! se încruntă el, închizând cartea cu zgomot.

Tramvaiul intră tocmai atunci în stație. Ne-am urcat toți câți eram în căsuță. Tică și Nică și-au luat repede bilete și au dat fuga în față, unde erau două locuri libere. S'au așezat unul în fața celuilalt. Vocile lor ajungeau până la mine.

— Iți place „Timur?"...

— Te cred! E grozav! Ah, tare-aș mai vrea să fiu ca el!

Și fața lui Tică se lumină pe dată.

— Și ce, crezi că ești singurul? Și eu vreau să fiu ca Timur! Ții minte întâmplarea cu bătrânul? I-au cărat toate lemnele și moșul, până la urmă, a crezut că nepoțelul lui i le-a așezat singur-singurel...

In picioare s'a oprit bătrânica din stație, rezemându-se obosită de marginea scaunului pe care stătea Nică. Apoi se mută de pe un picior pe altul.

Potrivindu-și ochelarii mai bine pe nas, Nică rămase visător, cu privirea pierdută pe geam.

Tică îl trase de mânecă, scuturându-l:

— Ei, Nică, ce zici? Facem și noi ca Timur? Ce-ar fi?

— Ce-ar fi? Bine-ar mai fi! S'ar duce vestea și despre noi...

— S'ar duce, numai dacă s'ar găsi vreun scriitor să scrie și despre noi o carte.

— Insfârșit, o carte sau măcar un articol la gazetă...

— Chiar și la gazeta de perete ar fi destul! Parcă-l văd și titlul: „Nică și Tică — doi timuroviști!".

— De ce Nică și Tică și nu Tică și Nică?

— Fiindcă N e în alfabet înaintea lui T!

— Ei, și? Asta-i în alfabet! Dar la treabă T, adică Tică, poate să fie înaintea lui N, adică lui Nică!

— Știi ce? Să nu ne certăm: asta o s'o hotărască cel care o să scrie despre noi...

— Bine! Ne-am înțeles!... a exclamat Nică, înveselit.

— Incepem chiar de mâine! întări Tică entuziasmat.

Și plini de voie bună au sărit în picioare. S'au strecurat cu îndemânare printre călători, au luat-o înaintea bătrânicii cu broboadă tărcată, care abia se mișca cu picioarele ei ostenite, și-au coborît din tramvai.

Priveam pe urmele lor cum iuțesc pasul spre casă. Și mi-am pus în gând să le împlinesc dorința, să se ducă vestea despre ei... Așa s'a găsit cineva care să scrie despre acești doi băieți buni... de gură!

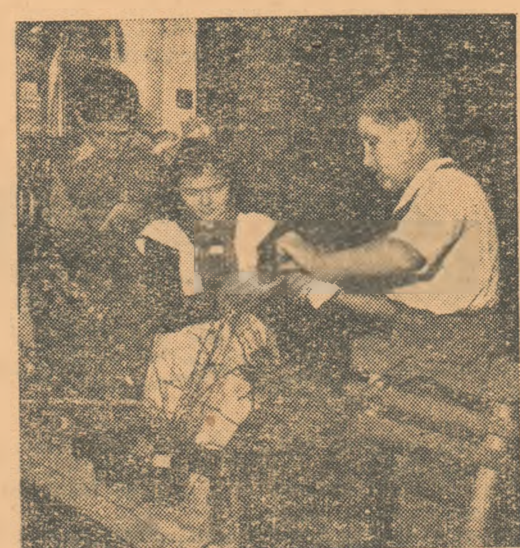
Mihail STOIAN



Prin Palatele pionierilor

Când s'a deschis Palatul pionierilor din Orașul Stalin, muncitorii dela Uzina de tractoare au trimis în dar copiilor câteva tractoare în miniatură. De atunci zeci și zeci de pionieri au cercetat cu atenție micile tractoare, reușind să cunoască astfel cum este construit un tractor.





Colțul viu al cercului de științe naturale dela Palatul pionierilor din Ploești e ca un colț din natură. Aici poți cunoaște o mulțime de plante, poți să urmărești desvoltarea lor, poți observa cum se deschide floarea din mugur și câte altele... Și cât de simple ți se par apoi lecțiile despre aceste plante!

Aparatul meu

Mai întâi mi-am făcut rost de materiale: sârmă de diferite grosimi, șuruburi mici, un cursor, un cristal de galenă și câteva tuburi pentru bobine. Când am avut toate acestea am trecut la întocmirea aparatului.

Ca să-l încerc, am împrumutat niște căști dela tovarășul director, fiindcă eu încă n'am. Am făcut legătura cu aparatul și am început să potrivesc acul detectorului. Deodată, se auzi o voce clară: „Aici postul de radio București". Aparatul meu funcționa.

Constantin CHIRA
cl. a VII-a
Școala de 7 ani, com. Mărgirești,
reg. Bacău

CE SĂ CITIM în vacanță

Primăvara însorită a adus cu ea și zilele de vacanță. Sunt zile pline de veselie pentru care ne-am făcut tot felul de planuri: jocuri, excursii, filme. In planurile noastre să rezervăm un loc și pentru citit. Și pentrucă după vacanță nu mai e mult până la examene, să citim câteva cărți interesante, care ne vor ajuta și la învățătură:

In colecția „Știința învinge" găsim cartea „Călătorie în univers" de M. I. Ștefan. Pe bordul rachetei „Fantezia", pornim într'o călătorie închipuită spre spațiile cerești. Pe baza ultimelor cuceriri ale științei sovietice, autorul ne explică alcătuirea și legile care guvernează universul.

Cartea „In lumea plantelor", de ing. O. Bilcescu, ne dă prilejul să cunoaștem cele mai importante plante tehnice cultivate în țara noastră.

Să folosim cărțile din colecția „Biblioteca școlarului". Volumul „Schițe și nuvele" de Al. Vlahuță cuprinde o serie de povești, în care scriitorul își îndreaptă ascuțișul criticii împotriva orânduirii burgheze; „Negru pe alb" de C. Negruzzi, „O samă de cuvinte" de I. Neculce, sunt cărți care ne ajută să adâncim cunoștințele de literatură română dobândite în școală.

Prietenul nostru iubit

In orice școală ai fi, în orice clasă ai învăța, peste tot și întotdeauna vei găsi alături de tine un prieten bun. Acest prieten este instructorul tău, pe care trebuie să-l asculți, să-i prețuești sfaturile, să-l iubești.

Despre instructorii lor, despre ajutor și prietenie vorbesc câțiva pionieri în scrisorile de mai jos. Citiți-le:

Să învățăm bine

Cu instructoarea noastră ne întâlnim nu numai la adunări. Ea vine adesea să asiste la lecții. In felul acesta, ea știe cine a răspuns bine și cine nu. După ore, stăm întotdeauna de vorbă și lămurim lucrurile mai grele. Ajutorul tovarășei instructoare ne este deosebit de prețios.

Ligia MUȘ
cl. a IV-a
Școala medie-Mediaș

Discuția despre cravata roșie

De la întâmplarea cu cravata roșie, eu o iubesc și mai mult pe tovarășa instructoare.

...Alergam într'o recreație pe coridor. In fugă mi-a căzut cravata. Pe semne, dimineața nu o legasem bine. Eu n'am băgat de seamă și-am fugit mai departe. Puteam s'o pierd. Tovarășa instructoare, care venea după mine, a văzut cravata, a ridicat-o, m'a chemat și... mi-a dat-o. Mă așteptam să mă certe aspru. Meritam. Dar tovarășa instructoare mi-a spus doar atât: „Vrei să vii după ore să stăm de vorbă?" „Da" am răspuns, dar în gândul meu spuneam nu, pentrucă mă așteptam la cine știe ce pedeapsă. M'am dus. Nici vorbă de ceartă. Tovarășa instructoare mi-a vorbit despre cravata roșie. Vorbea simplu, dar atât de frumos, încât cuvintele mi s'au întipărit adânc în minte. După această discuție, nu mi s'a mai întâmplat să pierd cravata. Și nici nu mi se va mai întâmpla.

Mircea GABOR
det. 4 unit. 4-Mediaș

Impreună la joc

Noi o iubim pe tovarășa instructoare pentrucă e mereu veselă, cântă cu noi împreună, și împreună suntem și la joc. Dela ea am învățat „Marșul pionierilor sovietici", „Cântec de tabără" și „Cântec de excursie". Tot tovarășa instructoare ne-a învățat jocul: „Trenul pionierilor" și altele.

Intotdeauna așteptăm recreația cu nerăbdare pentru ca, împreună cu tovarășa instructoare să învățăm jocuri noi și interesante.

Tudor MARCU și Tiberiu MARCU
cl. a IV-a
Școala medie Mediaș

Și la muncă împreună

Ninsese mult. La școală trebuiau făcute poteci pentru ca să putem umbla. Am hotărît ca, după lecții, să ieșim cu tot detașamentul să curățăm zăpada. In ziua aceea era tare frig. Multora dintre noi ne venea să stăm acasă, la căldură.

Dar dacă tovarășa instructoare iese la zăpadă? A promis doar. Și ea se ține de promisiune. Când ne-am dus la școală, lopata tovarășei instructoare făcuse o pârtie lată. Nu ne-a vorbit nimic de întârziere. Indreptându-se de mijloc ne-a zâmbit.

— Haideți! Impreună vom avea mai mult spor, ne-a zis și s'a apucat să arunce zăpada. Ne-am repezit care mai de care spre lopeți. După 10 minute nu mai simțeam frigul. Pe obrajii, roșii de ger, se citea bucuria. Ne bucuram că am învins șovăiala.

Nicoleta MODROGAN
cl. a V-a
Școala de 7 ani nr. 1-Ploești

Săptămâna Mondială a Tineretului

Ne povestesc patru prieteni

Diop, Melike, Mary și Carmen — patru tineri din patru părți ale lumii — s'au întâlnit la Palatul pionierilor din București, cu pionierii români, în prima zi a Săptămânii Mondiale a Tineretului.

Emoționante și de neuitat sunt aceste întâlniri ale cunoașterii și prieteniei! Patru tineri, din patru părți ale lumii, ne-au povestit în prima zi a primăverii, despre țările lor natale, despre tineretul minunat al acestor țări, tineret neînfricat în lupta sa pentru libertate și pace.

★

Diop M., un prieten din îndepărtata și calda Africă, povestește în cuvinte poetice despre frumusețea țării sale, despre micii negri care cresc în sunetele vechilor cântece de leagăn, pe malurile râurilor, printre flori multicolore, sub un cer limpede, cu soare. Diop evocă un vechi cântec, foarte iubit de copiii negri:

„Struțuleț, struțuleț, zâna savanelor,
Struțuleț, struțuleț, joacă pentru noi..."

„Dar vârsta jocului nevinovat ia sfârșit repede la noi în Africa, — spune Diop — căci curând copilul negru trebuie să participe, alături de părinți, la muncile aspre ale câmpului. Viața s'a făcut nespus de grea de când imperialiștii străini au cucerit pământul nostru natal. Copiii Africii negre, printr'un prieten mai în vârstă, vă trimit salutul lor în această Săptămână a Tineretului, salutul lor frățesc..."

După Diop M. vorbește tânăra australiană Mary M. Ea vorbește mult despre viața grea a copiilor din Australia. Vorbește chiar despre viața ei. Deși iubea mult pictura, trebuia să muncească până la istovire într'o fabrică de hârtie. Pe atunci n'avea mai mult de 13 ani... Lângă ea lucra un copil. Mașina la care muncea acesta avea o viteză prea mare. A tăiat mâna copilului. Patronii l-au concediat... Ea a vorbit apoi despre lupta tineretului din Australia.

„...Aș vrea ca pentru câteva minute să fac mai mică distanța care ne desparte de pământul îndepărtat al patriei mele", spune Carmen L. din Argentina. Și Carmen reușește într'adevăr să apropie pe pionierii din sală de țara ei, de tovarășii ei care luptă cu încredere pentru fericirea Argentinei, pentru libertatea ei.

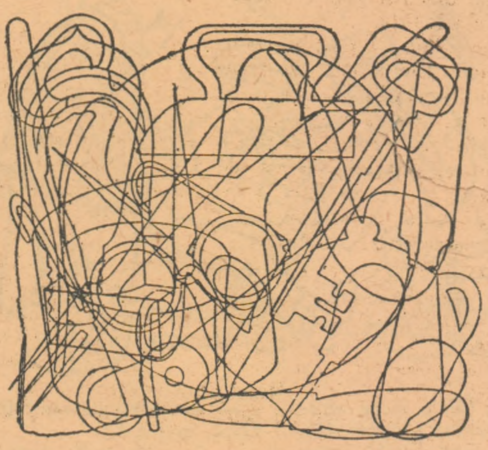
Ultima a vorbit Melike H. din Turcia. Ea i-a chemat pe pionieri s'o urmeze cu gândul într'o călătorie prin țara ei. Cele povestite de Melike au fost cât se poate de triste. Pionierii au aflat că la Ankara, Istambul și în alte orașe, copiii în loc să meargă la școală, muncesc ca hamali. Pe porțile fabricilor poți vedea ieșind copii cu fețe îmbătrânite. Mii de copii cerșesc pe străzi. Și toate astea nu pentrucă Turcia ar fi săracă, ci pentrucă e asuprită de imperialiștii americani și turci, care pregătesc aici baze de război.

Tineretul Turciei visează o zi când pe malul Mediteranei se va întinde o tabără internațională unde vor fi copiii multor țări. Acest vis a fost minunat zugrăvit de marele poet turc Nazim Hikmet:

„Când copilul meu va avea vârsta mea,
eu nu voi mai fi pe lume,
dar lumea întreagă va fi,
pentru copiii de toate culorile,
un leagăn, cu plapumă de mătase albastră".

In timpul vostru liber

Ghicitoare



Un băiat a desenat ore întregi pe o singură foaie de hârtie. Dar credeți că puține lucruri se pot face? El a desenat 19 obiecte. Căutați-le și voi, dar cu atenție.



AICI „RADIO LUMINIȘ"

In poenița dela marginea pădurii e mare frământare: sprintena căprioară, Martinică, nepotul lui Moș Martin, tăcuta bufniță și mulți alți locuitori ai pădurii se foiesc de colo până colo sub un stejar bătrân.

— Ce să fie, ce să fie? se întreabă o albină care s'a trezit abia acum din lungul somn al iernii.

— Incepe îndată emisiunea de primăvară a postului de radio Luminiș, îi răspunde o pițulice care se află prin apropiere. Știi, se transmite din capătul celălalt al pădurii...

Chiar în clipa aceea radio-ul, care se afla aninat pe o creangă, prinse glas:

— Atențiune, atențiune, începe prima emisiune închinată primăverii mult dorite. Vom transmite ultimile știri primite dela corespondenții noștri. Vorbește Ina-Albina:

— Am ieșit din stup la lumină ca să vă dau de veste că pe văi și pe creste au apărut primele flori în fel de fel de culori. Alunul este primul copăcel care înflorește și zâmbește soarelui de primăvară. Mâțișorii ca niște săculeți lunguieți cu povară de polen auriu s'au ivit de timpuriu pe crenguța subțire. A mai ieșit din amorțire și albul ghiocel-clopoțel. Așa plăpând cum e el, a străpuns pătura de nea și vrea să se bucure de soare. O altă floare mică și drăguță, ca o pâlniuță, e brânduța gălbuie. In rochiță albăstruie și viorica a răsărit. Acestea-s primele care au înflorit...

— Stai, acum e rândul nostru să transmitem știri: noi, o șopârlă și un broțac, am ieșit la rădăcina unui copac ca să ne încălzim la soare. Orice viețuitoare tărâtoare cu sânge rece, după ce gerul trece, face la fel. Soarele, doar el ne încălzește și ne trezește la viață iară, când se face primăvară.

PRIN PĂDURE ȘI ZĂVOI TOȚI ÎȘI FAC HĂINUȚE NOI

Vorbește corespondentul nostru special Veverița Roșcată:

— Blana deasă și groasă pentru iarna geroasă nu mai e trebuitoare. Acum e cald, e soare și animalele năpârlesc. Se gătesc cu hăinuțe mai ușoare, mai închise la culoare, cât mai asemănătoare cu țărâna din cărare și scoarța copacilor. In vesmântul astfel țesut sunt mai greu de recunoscut. El le ferește de primejdia care le pândește. Așa, cu mult mai greu o să le vadă animalele de pradă.

LA MICROFON, IEPURAȘUL

Eu, iepurașul Blăniță Cenușie vreau ca mama să știe că deși în zori a plecat după mâncare, lăsându-ne într'o ascunzătoare, noi n'am flămânzit. O altă iepuroaică a venit și ne-a hrănit. De bună seamă că și tu, măicuță, acolo pe unde te găsești alți iepurași hrănești.

Dragi ascultători, să știți că obiceiul despre care vă vorbesc este un foarte frumos obicei iepuresc.

VEȘTI DESPRE CUIBURI NOI

Ne aflăm cu microfonul într'un fag bătrân. Să-l ascultăm pe Grangur Meșter-Vestit, care-i nerăbdător să ne spună câteva cuvinte:

— Prin scorburi și sus între rămurele, multe păsărele au început să-și clădească cuiburi noi. Eu, grangurul, meșter vestit, mi-am împletit cuibul aninat de o rămurea. Mi-am țesut și un fel de saltea din fire de blană găsite prin pădure și prin poiană. In cuib, eu, grangur isteț, am pus ca într'un coșuleț oușoare ușoare, curate și cuibul se leagănă când vântul bate.

VREM SA SPUNEM TUTUROR CA'N LIVADA ȘI'N OGOR SE LUCREAZĂ CU MULT SPOR

Atențiune, chiar acum a sosit Pițigoi-Vioi și-i nerăbdător să vă vorbească:

— Dacă vreți să mă găsiți, prin livezi să veniți. Din zori o pornesc la vânat. Ieri am mâncat de pe copaci atâtea omizi și gândaci că puși la cântar atârnă cât mine chiar.

Tot ieri, o mulțime de pionieri din sat s'au apucat de curățat crengile uscate. Au mai fost curățate crengile de toate cuiburile găsite, — împletite de omizile stricătoare. Muncă folositoare și cu spor. Mâine trebuie să sbor departe de sat că aici curând n'am să mai găsesc nimic de mâncat.

Am uitat să vă spun că în drum am văzut tractoare pornite să are pe ogoare și să scoată roadă bogată. Din brazda răsturnată, multe păsărele ciugulesc larvele pe care le găsesc și cu ele se hrănesc. Prin asta nimicesc dușmanii roadelor de pe ogoare. Cât de folositoare sunt unele viețăți sburătoare!

O TELEGRAMĂ

In încheierea emisiunii noastre transmitem o telegramă sosită dela un călător care se îndreaptă spre noi de pe îndepărtate meleaguri:

„Dați de veste că sosesc. Mă grăbesc și doresc sănătoși să vă găsesc. Rog să-mi pregătiți pătucul.

Semnat:
Cucul".

Și acum, dragi ascultători, emisiunea noastră a luat sfârșit. Ascultați-ne din nou la 21 Iunie, — Radio Luminiș, emisiunea de vară!

Florin IORDACHESCU

Redacția București, str. Academiei Nr. 17 Tel. 6.09.26 — Administrația: 79.60 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin" — Piața Scânteii